

HARAG Anita

A csalánevő

Gyakran járok ki a zuhogóhoz, amikor a mamáéknál töltöm a nyarat. Ezt a helyet mindenki ismeri, csak már senki nem kíváncsi rá. Egyidős a Rákos-patakkal, az eszekélyesedő víz belezuhan a pár négyzetméteres medencébe, és folyik tovább. Ami egyszer oda belemegy, onnan többet ki nem jön, mondja a mama, hogy megijesszen, hogy ne menjek bele. A fertőzések miatt, vallja be, meg a piócák, csiborgok nagyon tudnak csípni.

A mamáék tanyáján lévő trombitavirágfán már alig maradt virág, kevés a darázs, és sok a macska. A lábam köré gyűlnek, és várják, hogy adjak nekik valamit enni, és még akkor sem mennek arrébb, ha a mama finoman beléjük rúg. Megszokásból a ház mögé guggolok pisilni. A papa felbont két doboz sört, és engem is megkínál, a mama inkább borozik, a sörtől fáj a gyomra, meg az ízét sem szereti, csak a barna sörnek, mert amikor szült, barna sörrel itatták, hogy legyen teje. Kihozza nekem a nyugágyat, én pedig egész nap heverek. A papának új hallókészüléke van, de nem használja. A fehér úszót figyelem, de csak finoman leng a víz tetején jobbra-balra. Szemben sokan vannak kint, halak beszélgetnek, mintha aludna valaki. Hogy ne ijesszék el a halakat, mondják, és engem is helyre tesznek, ha hangosabban beszélek. A mama tud suttogva ordibálni. Ne etesd a macskákat! Halkabban beszélj! Egyél már valamit!

Miért nem ülsz legalább a napra, hogy egy kis színed legyen?, kérdezi, és tudom, szívesen kirakna a piruló paradicsomok mellé. A napozás növeli a bőrrák kialakulásának kockázatát, válaszolom, és tovább fekszem az árnyékban. Egész nap csak alszom a nyugágyban, aztán lelkiismeret-furdalásom lesz, és elmegek sétálni.

A hétvégén mindig tele vannak a faházak, még vendégeket is hoznak a horgászok, mert szép lesz az idő, élvezni kell a nyarat. Mindenki részeg, dülöngélve sétálgatnak, és beesnek a tóba. Senki nem horgászik, ebben a zenében és kiabálásban úgyse lenne kapás. Leülök a hídra, amit az utóbbi hónapokban neveztek el Barátság-hídnak. Giccses név, a korlát is kilazult, rozsdásodik, és már nem bírna el. A vashíd egyik részét fel lehetett régen nyitni, tárgyakat dugtunk bele, de már nem emlékszem, hogy mit. Leporolom, és felnyitom a kicsi vasajtót, köveken és sóderen kívül nincs itt más. Hát te mit csinálsz?, kérdezi egy vörös hajú lány, aki a híd lábánál áll, és egy szál csalánt tart a kezében. Csak ellenőriztem valamit, válaszolom, és visszacsukom az ajtót. Nem csíp? Ez? Ja nem, engem nem, mondja, és letépi az egyik szűrős levelét, beteszi a szájába, megrágja és lenyeli. Engem nem csíp meg, csak technika kérdése. Aha, nyugtázom, és még csak most veszem észre, hogy az egyik szemem kék, a másik pedig barna. Flóra vagyok, egyébként, mondja, én is bemutatkozom. A családoddal vagy itt? Igen, a nagyszüleimnél vagyok. Itt a Hármasnál. Én a Négyesnél. Apámnak van itt egy vityillója, és rohadtul fáj a hátam, mert egy nyugágyon aludtam. És persze rühellek horgászni. Akkor hogyhogy kijöttél? Az apám éli így velem a családi életet. Aha... A szemed... Nagyon érdekes. Ja, azóta ilyen, mióta a szüleim elváltak. Néma döbbenetemre elkezd röhögni. Dehogy! Így születtem. Heterokrómia.

Ezt már a zuhogó felé menet mondja, és mindig elkezd nevetni, ha látja, hogy kerülgetem a csalánbokrokat. Tudom, hogy egészséges, de akkor is fáj, mondom, és felsétálok az emelkedőn. A betonhídra, ahol a vonatok közlekednek Kelet felé, vörös betűkkel azt írták rá: GOD FORGIVES US. Úgyse fog, mondja Flóra, és beledob pár kisebb követ a patakba. Hogy mi? A feliratra mutat. Ja, hogy az. És egyébként mit csinálsz? Hogy érted? Dolgozol? Tanulsz? Mit csinálsz? Hát most éppen szabadúszó vagyok. Vagyis... Igen. Semmit nem csinálok. Lediplomáztam, és most semmit nem csinálok. Akárhova adtam be a jelentkezésemet, még sehonnan sem válaszoltak. Ne parázz, én tudom, hogy minden rendben lesz. Szuper munkád lesz. Ezt meg honnan tudhatnád? A jövőbe látok, mondja, letép egy csalánt, és a szájába teszi.

A csalánévő, jövőbelátó és heterokrómiás Flóra a következő pár napban meg akarta jósolni nekem az egész életemet. Nem nézett a tenyerembe, nem vetett kártyát, csak ültünk egymással szemben a fűben, és mesélte az életem, mintha egy könyv lenne, amit nemrég olvasott. Nem vagyok benne biztos, hogy tudni akarom, mondtam neki. Menj már, elmondom a jövődet és kész, nem nagy fáradság!

Teljesen határozott volt a jövőmet illetően, és azt mondta, tíz éven belül beutazom Indiát, Krisna áldása lesz rajtad, vagy hogy a fenébe mondják, és lesz egy gyereked, lány, meg persze férjed, de nem fehér ruhában fogsz férjhez menni. (Hirtelen egy feketébe öltözött nő képét láttam magam előtt, aki nem hajlandó megfogni a csokrot.) Nem akarok férjhez menni, mondom ki hangosan, és a fűben masírozó hangyát nézem, ahogy egyik fűszáltól a másikig bukdácsol, nem tudja, nem látja, meddig tart a fűrengeteg, és hogy mikor fog kikeveredni belőle. Én is valahogy így érzem magam, Flóra pedig velem szemben ül törökülésben, és egyik csalánlevelet eszi a másik után. Mindegy is. Én csak a jövődet látom, az, hogy mit akarsz most, semmit nem jelent. Van még valami? Hát, kezdek bele, lenge nadrágom szélét babrálom, és amíg Flóra a jövőmről beszél, a szegély foszlani kezd, és egyre tovább terjed, ahogy piszkálom. Szóval nem látsz, nem is tudom, betegséget? Betegséget? Igen, valami... komolyabb betegséget... Becsukja a szemét, a szájába vesz egy újabb levelet, az én szívem pedig úgy elkezd dobogni, mint az orvosi váróban, amikor a vérvétel eredményére várok. Ha a vérkép rossz, az gáz. Sokat ülök abban a váróban, zöldék a falak, és egy-egy orchideát ábrázoló kép díszíti őket, a padokon pedig, mintegy állandó kiegészítőként, ott ülök én és az öregek. Így szoktunk üldögelni. Csak ez a két csoport. Az öregek és én. Nem, nem látok betegséget, mondja. Egy apró kavics kezd el lefelé görögni, valahol nagyon közel.

Minden nap kinézünk a zuhogóhoz. Emberek jönnek-mennek, táskával a hátukon, megtorpannak, amikor meglátnak minket, mintha magánterületre léptek volna, de aztán továbbmennek. A patak felett egy vasrúdon üldögelünk, mezítláb felmászunk

és átegyensúlyozunk a pár centis korláton. Úgysem esünk le, mondja Flóra. Milyen mély?, kérdezi a zuhogóra mutatva. Nem tudom, talán egy méter lehet. De nagyon koszos, meg a franc se tudja, mi lehet benne. Megnézem. Ne, Flóra, gusztustalan és dzsuvás, nézd meg, sárgán habzik! Menj már, úgysem lesz semmi bajom. Leveszi a cipőjét, a lábkörmei narancssárgák, majd leveszi a nadrágját, alatta fürdőruhaalsó. Lassan mászik lefelé a vízhez, nehogy megcsússzon. Én maradok a fenekemen a meleg betonon, ahol apró piros bogarak rohagnak, amik úgy néznek ki nagytól alatt, mintha egy gyerek rajzolta volna őket. Még azt sem tudom, Flóra hány éves. Talán fiatalabb nálam pár évvel.

Már bent van a vízben, és hangosakat sikít, ahogy csúszkál a patak alján lévő nagyobb köveken, és ahogy néhol belesüllyed az iszapba. A piócák ki ne szívják minden véredet!, kiabálom neki,

de a zuhogó elnyeli a hangomat, Mi?, kérdez vissza. Közelebb megyek, éppen egy papírzacskóba akad bele a lába, felemeli, hogy leszedje. Már a zuhogó szélénél vagyok, amikor nagyot sikítva elkezd kifelé rohanni a vízből. Megharapott valami!, üvölti sírva, és ahogy kimászik a partra, a lába csupa vér. Segíték neki kimászni, a seb nem látszik, csak hogy vérzik, hogy mély. Az apja azonnal hazaviszi.

Mi lehetett, apukám? Nem tudom, lehet, hogy amúr, válaszolja a mamának, de megegyeznek, hogy a patakban kicsi az esélye.

Én az árnyékban ülök, a paradicsomok a parton pirulnak, de nekem még a lábfejemet sem éri a nap, hogy ne mászhasson a bőrömrre a rák.

Flóráat azóta nem láttam.

